

ఏం చెయ్యటానికి తోచటంలేదు.

ఆ సమయంలో పూను వచ్చి “ఎవరో మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలనుకుంటున్నారు మేడమ్” అని చెప్పాడు.

ఆమె విసుగ్గా “ఎవరు?” అంది.

“విహారి అట!”

ఆమెకు ఆశ్చర్యం వేసింది. ఈ సమయంలో విహారి

విహారి వచ్చి ఎదురుగా కూర్చుంటూ, “క్షమించాలి మీ టైమ్ అనవసరంగా వేస్తు చేస్తున్నట్టున్నాను” అన్నాడు.

“చెప్పండి. ఏమిటి?”

“పోలీసు డిపార్టుమెంట్ నుంచిగానీ, మంత్రివర్గం నుంచిగానీ ఏ ప్రకటనా లేదు. అయిదు అవటానికి ఇంకో గంట మాత్రమే టైమ్ వుంది.”

ఆమె కాస్త కోపంగా, “అవును ఆ విషయం మాకు తెలుసు” అంది.

అతడు ఆమె కోపాన్ని పట్టించుకోలేదు. సిన్సియర్ గా అన్నాడు. “నాకీ విషయాల్లో ఏ సంబంధమూ లేదు. ఒక సామాన్య పౌరుడిగా పేపర్లు చదివి విషయం తెలుసుకోవటం--”

ఈ లోపులో ఆమె సర్దుకుంది. తన అకారణ కోపానికి సిగ్గు పడింది. ఈ ఇరిటేషన్ నుంచి బయట పడగలిగితేనే గానీ నిజమైన ఎగ్జిక్యూటివ్ లక్షణాలు రావు.

అతనన్నాడు. “మీరేదైనా చేస్తే తప్ప మరో గంట తర్వాత జరగబోయే మరో పసిపిల్లాడి హత్యని ఆపలేరు. వాళ్ళని ఏదో విధంగా కాంటాక్ట్ చెయ్యాలి.”

“అవును. చెయ్యాలి కానీ వీళ్ళెవరో, ఎక్కడుంటారో కూడ తెలియటంలేదు. ఎంత ఘోరమైన టెర్రరిస్టులయినా సంప్రదింపులు జరుపుతారు. ఇది కావాలి అని అడుగుతారు. కానీ వీళ్ళేమీ చెయ్యటంలేదు. తమ కోర్కెల్లో వెసులుబాటు చూపించటం లేదు.”

“ఆ విషయమై నాకో ఆలోచన వచ్చింది. ఎవరిని కాంటాక్ట్ చేయలో అర్థంకాలేదు. ఈ లోపులో మీరు గుర్తువచ్చారు”

ఆమె కళ్ళు విప్పారితం చేసి, “ఏమిటా ఆలోచన?” అంది.

“వాళ్ళు మన ముఖ్యమంత్రికి ఏం చెప్పారో అర్థంకాలేదు. ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా చెయ్యటం వరకూ సరే అసెంబ్లీ రద్దు చేయాలా? లేక తన మంత్రివర్గంలో పట్టం కట్టాలా? అదీగాక ప్రతిపక్షానికి అధికారం వప్పచప్పాలా ఈ మూడిట్లో ఏది చెయ్యాలి? టెర్రరిస్టుల వ్యతిరేకత ముఖ్యమంత్రి మీదా? మొత్తం అధికార పక్షం మీదా? ఇవన్నీ మనం అడుగుతాం. వాళ్ళు సమాధానం చెప్తారు. ఆ విధంగా కాస్త టైమ్ దొరుకుతుంది. కనీసం ఒక పిల్లవాడి.”

అతడి మాటలు పూర్తి కాకుండానే ఆమె లేచి, “థాంక్స్” మాట్లాడకుండా ఫోన్ అందుకుంది. అతడి మాటల్లో అర్థాన్ని అమె పసిగట్టటానికి క్షణంకూడా పట్టలేదు. ఆమె చేతులు

“నాకు పదవినుంచి తప్పుకోవటానికి అభ్యంతరంలేదు. పిల్లలు ముఖ్యం. మీరే విధమైన ప్రకటన ఇచ్చినా నాకు సమ్మతమే” అట్నుంచి ముఖ్యమంత్రి అన్నారు. ఈ ఒక్కరోజులో పది సంవత్సరాల వయసు పైబడిన వారిలా వున్నారాయన.

ఫోన్ పెట్టేసి తమ వాళ్ళకి సూచనలు ఇచ్చిందామె. ఆమె చక చకా పనులు చేస్తూంటే చూస్తూ కూర్చున్నాడు విహారి. చూసేకొద్దీ ఆమె మీద గౌరవం పెరగసాగింది.

సరీగ్గా పదీ నిముషాలు గడిచాయి.

నాలుగున్నరయింది అన్ని రేడియోల్లోనూ, టీ.వి.ల్లోనూ ముఖ్యమంత్రి సందేశం ప్రకటించబడింది.

నికుంజ్ విహారి సూచించిన దాన్నే కాస్త అటు యిటుగా ముఖ్యమంత్రి ప్రకటించారు. ఆసెంబ్లీ రద్దుచేస్తే అయ్యే ఖర్చుని దృష్టిలో పెట్టుకుని నిర్ణయం తీసుకోమని టెర్రరిస్టులని కోరటం జరిగింది. అయితే, ఇదంతాకేవలం వారినుంచి టైమ్ సంపాదించటానికే.

అయిదయింది.

అరయింది.

మరో హత్య జరగలేదు.

పిల్లల తల్లిదండ్రులు కాస్త స్థిమితంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. కానీ వారి ఆందోళన పూర్తిగా తగ్గలేదు. పిల్లలు ఇంటికి వస్తేగానీ అది తగ్గదు. ఆమె విహారివైపు అభినందన పూర్వకంగా చూసింది. అతడి ప్లాన్ ఫలించింది.

రాబోయే ఫోన్కోసం అందరూ వేచి వున్నారు. టెలిఫోన్లు ట్రాప్ లో పెట్టడం అనవసరం. అవి ట్రాప్ లో వుంటాయని ప్రయర్థులకి కూడా తెలుసు. ఆ విధమైన ఉపయోగం లేదని ఆమెకూ తెలుసు. పైగా ఈ విధమైన ట్రాప్ వుంటే అది తెలిసి వాళ్ళు ఇంకో విధంగా కబురు పంపిస్తాడు. అదిష్టంలేదు ఆమెకు తను ట్రాప్ తీయించేసిందని వాళ్ళకు నిముషాల్లో తెలుస్తుంది. తన డిపార్ట్ మెంట్ లోనే వాళ్ళ మనుష్యులున్నారు.

ఆరున్నర ఏడు ఏడునరకి ఫోన్ మ్రోగింది. ఆఫీసు ఒక్కసారిగా జాగృతమైంది. “ముఖ్యమంత్రి దిగిపోవటమే మాకు కావల్సింది. వేరే ఎవరు ముఖ్యమంత్రియినా మాకు అభ్యంతరం లేదు కానీ ఈ మార్పంతా” విమాన శబ్దంలో అవతలి వ్యక్తి మాటలు సరీగ్గా విన పడలేదు.

“హల్లో --హల్లో----”

“ఈ మార్పంతా రేపు సాయంత్రంలోగా జరిగిపోవాలి” అవతల్నుంచి ఫోన్ కట్ అయింది. ప్రవల్లిక ఫోన్ పెట్టేస్తూ, మీ ఐడియా కొంతవరకు ఫలించింది. రేపు సాయంత్రం వరకూ టైమ్ దొరికింది అంది.

“ఇంకొంచెం సేపు మాట్లాడవలసింది” అన్నాడు విహారి.

“వాళ్ళు బిడిన నిర్ణయాల్ని తీసుకోవడానికి వెళ్ళాలి రమ్మ”

వీళ్ళు మాట్లాడుకుంటూ వుండగా ముఖ్యమంత్రి హడావుడిగా లోపలికి ప్రవేశించాడు.

“ఏమిటి? వాళ్ళేదో కోరికలు చెప్పారట. ఏమిటవి?” అని అడిగాడు. ప్రవల్లిక చెప్పింది. ఆయన మొహం చూస్తూంటే పిల్లల తల్లి దండ్రులకన్నా ఆయనే ఎక్కువ బాధ అనుభవిస్తున్నట్టున్నారు.

ప్రవల్లిక చెప్పినది వినగానే ఆయన మొహం విప్పారింది. “హమ్మయ్య! అంతవరకూ ఒప్పుకున్నారు కదా! మన సూర్యారావుని చేద్దాం. నేను పదవి దిగిపోవటానికి అభ్యంతరంలేదు” అన్నాడు.

ఆయనతోపాటు లోనికి వచ్చిన విలేఖరులు ఈ వార్తను ఫ్లాష్ చేయడానికి హడావుడిగా వెళ్ళిపోయారు.

“కాని సర్ --” అంది ప్రవల్లిక. “వాళ్ళ డిమాండ్స్ ఒప్పుకోవడం మన ఓటమిని ఒప్పుకోవడం అవుతుందేమో!”

“మొత్తం అసెంబ్లీయే డిజాల్స్ చెయమంటారేమోనని నేను భయపడ్డాను. లేదా అపోజిషన్ వాళ్ళకి అధికారం ఇమ్మంటారేమో ననుకున్నాను. పసిపిల్లల ప్రాణాలు చేతిలో పెట్టుకుని వాళ్ళు ఏదైనా కోరవచ్చు. అంత పెద్ద డిమాండ్ లేమీ చేయకుండా కేవలం నన్ను దిగిపోమ్మనటం అదృష్టం. పదవికేముంది? వాళ్ళు పట్టుబడ్డాక ప్రజలు కోరితే మళ్ళీ అధికారంలోకి వస్తాను. నేనెంతో సూర్యారావు అంతే. పాపం అతడిమీద కూడా హత్యా ప్రయత్నం జరిగిందట. మరి అతను ముఖ్యమంత్రి అవటానికి. వాళ్ళు ఒప్పుకుంటారో లేదో కనుక్కొండి. రేప్రొద్దున్నే నా రాజీనామా విషయం అసెంబ్లీలో ప్రకటిస్తాను” తలదించుకొని వెళ్ళిపోయాడాయన. నికుంజ్ విహారి నిర్ణయాలు తీసుకునే విధానం, త్యాగశీలత ఎంతో నచ్చాయి అతనికి. అధికారం కోసం ఎన్ని కిరాతకాలైనా చేసే రాజకీయ నాయకులున్న ఈ దేశంలో, పాతికమంది పిల్లలకోసం పదవి వదులుకునే నిస్వార్థ పరులుండటం అబ్బురమే.

అతడు డిప్యూటీ చీఫ్ వైపు చూశాడు.

ఆమె మొహంలో రిలాక్సేషన్ కనపడుతోంది! టెంపరరీగా ఈ సమస్య దాటినట్టే. బహుశా ఆ అరాచక శక్తులు పిల్లల్ని రేపు సాయంత్రానికి వదిలెయ్యవచ్చు.

“మొత్తానికి అందరిలోనూ అదృష్టవంతుడు సూర్యారావుగారు. టెర్రరిస్టులకీ, ముఖ్యమంత్రికీ వున్న కక్షల వల్ల అతడు లాభం పొందాడు. మొన్న ఆ మంత్రిగారి వేషం మీరువేసి వుండకపోతే పాపం ఆయన ఈ పాటికి ఎక్కడ వుండేవాడో?”

విహారి కాస్త సిగ్గుతో, “ఏదో ఆ కాలేజీ అమ్మాయిల్ని కాస్త ఏడిపిద్దామని” అన్నాడు.

“ఆ గ్రీన్ రూమ్ లో కూడా మీరు సాహసం చేయకపోయివుంటే నాకు పిస్టల్ తీసేటంత టైమ్ వుండేదికాదు” అంది.

అతడు మాట మార్చటానికి, “నా కెందుకో అంత సంతోషంగా లేదు. ఏదో ఆలోచన కనిపిస్తోంది. నేను మీరు చెప్పినవన్నీ విన్నాను. కానీ మీ డిమాండ్స్ ఏదైనావేసి కొంత ముఖ్యమంత్రి

ప్రమాణ స్వీకారంచేసే లోపులో ఆ టెర్రరిస్టులని పట్టుకుంటే బావుంటుంది” అన్నాడు.

ఆమె మొహంలో రిలాక్సేషన్ పోయింది. “అవును పిల్లల ప్రాణాలు రక్షించగలిగాం. కానీ విజయం వాళ్ళదే! దీన్ని యిలా వదిలేస్తే రేపు ప్రతి రాష్ట్రంలోనూ, ప్రతి పనికి ఇదేపని చేస్తారు ఈ కిరాతకులు ” అంది.

* * * *

“థాంక్స్” అన్నాడు సూర్యారావు అనంతానంతస్వామి చేతులు పట్టుకుని. “మీ ఆలోచన అద్భుతం. మీ పథకం అపూర్వం!! మొదట మీరు చెప్పినప్పుడు థియేటర్ లో నా మీద హత్యాప్రయత్న మేమిటా అని ఆశ్చర్యపోయాను. ఆ విధంగా ప్రజల సానుభూతి సంపాదించి ఆ తరువాత ఇలా నాకు పదవి సంపాదించి పెట్టారంటే -మీ రుణం నేను ఏవిధంగా తీర్చుకోను?”

“నా మూడోస్తంభంగా నిలబడటం ద్వారా నా నాలుగు స్తంభాలూ ఏమిటో తెలియక సి.బి.ఐ. కొట్టుకుచస్తుంది. నా మూడో స్తంభం రాజకీయం. అది నువ్వు. తెలివితేటలు, బలం, రాజకీయం - పరమేశ్వర రామ్ లాల్, నువ్వు ఈ ముగ్గురూ నా వెనుక వుండగా, నేను భారతదేశపు నియంతనయ్యే రోజు ఎంతో దూరంలో లేదు.”

“మీ నాలుగోస్తంభం ఎవరు స్వామీ--” ఉత్సాహంతో ప్రశ్నించాడు.

స్వామి నవ్వేడు. “అది చెప్తే నీ గుండె ఆగిపోతుంది, అవసరం వచ్చినప్పుడు చెబుతాను.”

“ఏది ఏమైనా మీ రుణం తీర్చుకోలేను.”

“అంటే ?” కోటి రూపాయలూ ఇవ్వవా?”

“కోటి ఏమిటి స్వామీ! రెండుకోట్లు ఇచ్చినా మీ రుణం తీరదు. అసలు ఇదంతా నిజమేనా? నిజంగా జరిగిందా? అని అనుమానంగా వుంది. పాపం ఆ ముఖ్యమంత్రిగారు ఈ పదవిలోకి రావటానికి ఎంతో కష్టపడ్డారు. అహర్నిశలూ శ్రమించాడు. అటువంటి పదవిని చిన్న ఎత్తుతో మీరు సాధించి నాకు ఇప్పిచ్చారంటే నమ్మకం కుదరటంలేదు.

“ఇదంతా ప్రతిపక్షం వాళ్ళ ఎత్తు అనో - లేక విదేశీ శక్తుల కుట్ర అనో అందరూ అనుకున్నంత వరకూ ని పదివికి థోకా లేదు. కేవలం ముఖ్యమంత్రి అయినా టెర్రరిస్టులకు అభ్యంతరం లేదనే అభిప్రాయాన్ని ప్రజలకు కల్పించాం. నీ మీద హత్యాప్రయత్నం జరిపి మరోవేపు సానుభూతి కలిగేలా చూశాం” స్వామి అగి, అన్నాడు. “ రామ్ లాల్ వస్తాడు. కోటి రూపాయలూ ఇచ్చి పంపించు. నీ పని పూర్తయినట్టే తరువాత నా రాష్ట్రానికి ఏజెంట్ గా వ్యవహరించు.”

“రేపు ప్రమాణ స్వీకారం చేయగానే ఒకటి, రెండు రోజుల్లో ”

“ఒకటి రెండు రోజుల్లో ” స్వామి భృకుటి ముడిపడింది.

“మరి ముఖ్యమైన ఫైల్స్ సంతకం పెట్టి, అంత డబ్బు వసూలు చేయటానికి ఆ మాత్రం టెక్నికల్ గా సాధ్యమేనని రిమాన్ డిమాండ్ చేశాడు.”

“అయితే అంత డబ్బు నీ దగ్గర లేదంటావ్?”

“లేదు స్వామీ” సూర్యారావు నసిగాడు.

అనంతానంతస్వామి సూర్యారావు ఆస్తి వివరాలు ఒక్కొక్కటి వరుసగా చెప్పసాగాడు.... తాజ్మహల్ హోటల్ పక్క స్లమ్ డెవలప్మెంట్ మూడుకోట్లు చేస్తుంది. దానిమీద కోటి రూపాయలదాకా ఏ మార్వాడీ అయినా ఇస్తాడు. ఢిల్లీ మారుతీ హోటల్స్ లో బినామీ పేర్లమీద సగం షేర్లు నీవి . నీ సెంట్రల్ బ్యాంక్ లాకర్స్ లో బంగారం వంద కేజీల్లాకా వుంది అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా ” ఆగి నవ్వి, నెమ్మదిగా అన్నాడు. “ స్విస్ బ్యాంక్ అకౌంట్ నెం. 0819 xy 219 code CAT adn RAT లో నిన్న సాయంత్రానికి నీ పేరున 79, 24, 796 స్విస్ ఫ్రాంక్ లున్నాయి. వాటిలో కోటి రూపాయలు నా పేరున అక్కడ ట్రాన్స్ఫర్ చేయించు.”

సూర్యారావు నోట్లో తడి ఆరిపోయింది. తనక్కూడా తన అస్తుల సంగతి ఇంత వివరంగా తెలిసి వుండదు. తలెత్తి దిగ్భ్రాంతితో అనంతానంతస్వామివేపు చూశాడు.

స్వామి అక్కడ లేడు. రామ్ లాల్ వున్నాడు. ‘వెళ్ళామా’ అన్నట్టు చూస్తున్నాడు.

7

“మీరు చేసిన సాయానికి థాంక్స్” అంది ప్రవల్లిక లేస్తూ. విహారి కూడ లేచి, “నేను చేసిందేముంది? మొత్తం అధికార పక్షం రాజీనామా చెయ్యాలా, లేక అసెంబ్లీ రద్దవ్వాలా అని తెలుసుకునే వరకే నేను చేశాను గానీ, చివరికి విజయం వాళ్ళదే కదా. అనుకున్నది సాధించారు” అన్నాడు.

ఆమె తల విదిలిస్తూ “ఇంకేమీ ఆలోచించే స్థితిలో లేదు మెదడు. గత ఇరవై నాలుగ్గంటలు నిద్రలేదు. రండి మిమ్మల్ని డ్రాప్ చేస్తాను.” అంది.

ఇద్దరూ బయటకొచ్చారు.

బయట జనం ఆమెను చుట్టుముట్టారు. రకరకాల ప్రశ్నలు.

“పిల్లల్ని ఎప్పుడొదుల్తారు?”

“వాళ్ళ దయా దాక్షిణ్యాల మీద వూరుకోవాల్సిందేనా?”

“కొత్త ముఖ్యమంత్రి పదవిలోకి వచ్చేవరకూ మేము మా పిల్లల్ని పోలీసులు వాళ్ళని కంట్రోల్ చేయలేక అవస్థపడుతున్నాము. ఆమె అతి కష్టంమీద కారు బయటకు తీసింది. అతడు తన అడ్రసు చెప్పాడు.

ఆమె డ్రైవ్ చేస్తూ అడిగింది - “మీరేం చదువుకున్నారు?”